



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **A. O. A M.**, státní příslušnost Libye, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby Cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2.3.2017, č. j. CPR-2712-2/ČJ-2017-930310-V236, ve věci **správního vyhoštění**,

takto:

I. Žaloba **se z a m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 4.1.2017 č. j. KRPT-287139-22/ČJ-2016-070022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 12 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že na uvedeného cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2.3.2017 č. j. CPR-2712-2/ČJ-2017-930310-V236 bylo odvolání žalobce zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí žalované a uvedl, že je po vážné autonehodě upoután na invalidní vozík a je plně imobilní. V Lázních Darkov podstupuje dlouhodobou rehabilitaci, v níž by i nadále rád pokračoval. V případě jeho vycestování a přerušení léčby by mohlo dojít k úplnému zastavení postupného zlepšování a následného zhoršení jeho zdravotního stavu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, vydaného dne 4.1.2017 pod č. j. KRPT-287139-22/ČJ-2016-070022 ve věci správního vyhoštění, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že uvedeným rozhodnutím účastníku řízení bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 12 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolací správní orgán konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se správním řádem, správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž tak byla účastníku řízení poskytnuta potřebná součinnost a účastník řízení měl možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán I. stupně prokázal skutečnost, že účastník řízení pobýval na území České republiky od 19.12.2016 do 23.12.2016 (kdy byla provedena pobytová kontrola) bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník řízení nedisponuje žádným pobytovým povolením na území České republiky, a proto správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., vydal účastníkovi řízení napadené rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť účastník řízení naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a zároveň porušil i svou právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že účastník řízení na území České republiky pobýval bez víza od 19.12.2016 do 23.12.2016 byla nashromážděným spisovým materiálem, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, prokazatelně doložena a odůvodněna. K odvolací námitce ohledně závažnosti zdravotního stavu žalobce, žalovaný uvedl, že správní orgán zkoumal, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Posuzoval přiměřenost dle ust. § 174a a ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Poznamenal, že naopak ze spisového materiálu bylo zjištěno, že dotčení rodinného života je zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, zcela přiměřené. Žalovaný poznamenal, že v žádném případě nemá v úmyslu osobám, které se na území České republiky hodlají léčit, jejich léčbu znemožňovat a stejně je tomu tak i v případě jejich doprovodu, ale jako

orgán, který dohlíží nad migrací, je povinen řešit porušování zákona v uvedeném ohledu a ukládat potřebná opatření osobám, které tyto zákony nedodržují. Dle názoru žalovaného se nelze odvolávat na nutnost další léčby v České republice a špatný zdravotní stav, neboť v takovém zdravotním stavu žalobce již vstoupil na území České republiky, což vyplývá z lékařské zprávy (středně poranění v roce 2014), a to z důvodu lázeňského léčení, kdy se tedy nejedná o léčení v důsledku zranění nebo náhlého zhoršení jeho zdravotního stavu, který by vznikl v průběhu pobytu na území České republiky. Z lékařské zprávy rovněž plyne, že zdravotní stav žalobce je stabilizován a celkově podstatněji nezměněn. Zlepšování zdravotního stavu sám žalobce v podaném odvolání potvrdil. Žalovaný dále zdůraznil, že přicestování žalobce na území České republiky za účelem lázeňské léčby neznámá, že bude vědomě porušovat zákony České republiky. Žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně, bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn a nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky a z toho důvodu se nyní nemůže odvolávat na nutnost lázeňské léčby. V případě, že mu lékaři doporučili prodloužení léčby, bylo na žalobci, aby si včas požádal o oprávnění k pobytu na území České republiky, což neučinil. Žalovaný rovněž poznamenal, že žalobce se může léčit v místě, kde bude mít povolen pobyt, což nemusí být výhradně Česká republika. Je pouze vinou žalobce, že si nepožádal o takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu léčby. Žalovaný dále rovněž zdůraznil, že v době platnosti výjezdního příkazu vydaného 19.12.2016 Německem pro území Berlína určený k vycestování z území členských států Evropské unie (sám žalobce v Německu uvedl, že chce letecky odcestovat do Libye), tj. do dne 27.12.2017. Z území členských států Evropské unie nevycestoval, ale přicestoval do České republiky dne 19.12.2016. Od 19.12.2016 žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně, bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn a dal tím jasně najevo neúctu k právnímu řádu České republiky a k právu Evropské unie. Je zcela vinou žalobce, že se dostal tímto jednáním do situace, kdy po určitou dobu bude jeho pobyt na území členských států Evropské unie nežádoucí a zakázán. Žalovaný rovněž poukázal na to, že právní předpisy České republiky v rámci svých ustanovení řeší i potřebnou léčbu pro pacienty lázeňských zařízení, kdy tito mají možnost pobytu na základě dlouhodobého víza za účelem léčení, následně i na základě povolení k dlouhodobému pobytu, kterou však žalobce nevyužil, i přesto, že ji měl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 23.12.2016 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a bylo mu dáno zákonné poučení. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Správní orgán vyšel ze zjištění, že žalobce přicestoval z Německa na území České republiky 19.12.2016 na základě výjezdního příkazu vydaného Německem, platného dne 27.12.2016 pouze na území Berlína v Německu, který neopravňuje ke vstupu na území České republiky, a na základě výjezdního příkazu vydaného Českou republikou, platného do 22.12.2016, který jej také neopravňuje ke vstupu na území České republiky. Do dne 27.12.2016 oprávněného pobytu na území Berlína v Německu, žalobce ze schengenského prostoru nevycestoval, ale dne

19.12.2016 vstoupil na území České republiky i přes to, že nebyl držitelem platného povolení k pobytu, platného víza ani platného dlouhodobého víza. Na území České republiky tedy vstoupil neoprávněně, tj. bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn a neoprávněně zde pobýval od 19.12.2016 do 23.12.2016, tj. bez víza, ač k tomu rovněž nebyl oprávněn.

Dne 4.1.2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo zjištěno, že dne 4.1.2017 bylo podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž žalobce uvedl, že s rozhodnutím o správním vyhoštění nesouhlasí, neboť v současné době podstupuje léčení v Lázních Darkov v Karviné po střelném zranění a jeho zdravotní stav nedovoluje vycestování zpět do domovského státu, jelikož vyžaduje dlouhodobou rehabilitaci a obává se, že by postupné zlepšování jeho zdravotního stavu se přerušením již započaté rehabilitace zastavilo. Namítal, že správní orgán nepřihlédl k závažnosti situace a jeho zdravotnímu stavu, jak je popsán v lékařské zprávě MUDr. A. C.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce bylo proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takovéto nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Správní orgán učinil správný závěr, podle něhož v konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza od 19.12.2016 do 23.12.2016, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členského státu Evropské unie. Z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ke zjištění správního orgánu, že na území České republiky pobýval od 19.12.2016 do 23.12.2016 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, žalobce ani ničeho nenamítal. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb. – ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky č. ZS 33144, z něhož vyplývá, že vycestování žalobce do domovského státu je možné. Správní orgán se zabýval posouzením věci i z pohledu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. K námitce žalobce, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože to neumožňuje zdravotní stav, žalovaný učinil závěr, že se nelze odvolávat na nutnost další léčby a rehabilitace žalobce v České republice, neboť v takovém zdravotním stavu už žalobce do České republiky přicestoval a následným pobytem v lázních se musel jeho zdravotní stav zlepšit nebo minimálně zůstat stejný, což v žádném případě nebrání případnému vycestování z České republiky či zažádání si o povolení pobytu včas tak, aby nebylo porušováno ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., čímž byla zároveň porušena i právní povinnost žalobce pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 3 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný poznamenal, že právní řád České republiky v rámci svých ustanovení zcela jistě řeší i potřebnou léčbu pro pacienty lázeňských zařízení a jejich doprovody, a to možností dlouhodobého víza, následně pak dlouhodobým pobytem za účelem léčení a žalobce tuto možnost měl, ale nevyužil. Žalovaný dovodil, že je tak zcela vinou žalobce, že se dostal do situace, že po určitou dobu bude jeho pobytu na území členských států Evropské unie nežádoucí a zakázán.

Uvedenou námitku ohledně zdravotního stavu žalobce s tím, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu, která je stěžejní námitkou žaloby, soud neshledává důvodnou. Žalobce přicestoval na území České republiky 19.12.2016 z Německa na základě výjezdního příkazu vydaného Německem, platného do 27.12.2016 pouze na území Berlína, který jej neopravňoval ke vstupu na území České republiky a na základě výjezdního příkazu vydaného Českou republikou, platného do 22.12.2016, který jej rovněž neopravňoval ke vstupu na území České republiky. Do dne 27.12.2016 oprávněného pobytu na území Berlína, žalobce ze schengenského prostoru nevycestoval a vstoupil 19.12.2016 na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn a od toho data do 23.12.2016 zde pobýval neoprávněně. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že žalobce měl možnost si vyřídit takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu pobytu potřebnou k léčení žalobce. Je pouze jeho vinou, že na svou povinnost pobývat na území České republiky s platným oprávněným pobytem rezignoval. Nelze akceptovat námitku žalobce, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení, by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování zdravotního stavu,

neboť v nepříznivém zdravotním stavu žalobce do České republiky přicestoval a následnou léčbou se jeho zdravotní stav mohl zlepšit či zůstat stejný. Podle názoru soudu za tohoto stavu zde nejsou takové okolnosti, které by v případě vyhoštění žalobce znamenaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Nebyly zjištěny a ani prokázány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že rozhodnutí o správním vyhoštění není ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů přiměřené či možné (§ 119a odst. 2 téhož zákona).

Soud konstatuje, že žalovaný řádně hodnotil kritéria stanovená pro vyhoštění a soud se s jeho postupem ztotožňuje. Nesnáze žalobce způsobené uloženým vyhoštěním, které jsou důsledkem jeho neadekvátního postupu, nelze přičítat žalovanému. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla v souladu s ust. § 118 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena v délce pěti měsíců s počátkem doby od okamžiku, kdy cizinec pozbývá oprávnění k pobytu na území České republiky. Tato povinnost byla správním orgánem uložena v souladu s ust. § 118 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Také doba k vycestování z území České republiky stanovená správním orgánem do 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odpovídá dikci ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného nebylo shledáno důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady prokazatelně nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27.4.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně